

(Kort bemærkning).

Henning Grove (KF):

Nu har jeg også selv i min fortid udført levnedsmiddelkontrol, og det kan man gøre på mange måder. Man kan gøre det i virksomhederne, man kan gå ud til købmanden eller til slagteren og sige: Det her er forkært, og jeg kommer igen om en uge, så skal det være rettet. Og man kan vejlede dem om, hvad man forlanger at der skal rettes op på og på hvilken måde. Og det gør det store flertal, når man har et fornuftigt forhold.

Derfor mener jeg, at hvis det er nødvendigt at hænge nogen ud, så er det enten, fordi kontrollen ikke har styrke nok og ikke har vejledt nok, eller også har der været gentagne overtrædelser. Men enhver tilfældig overtrædelse skal ikke hænges ud. Det kan ikke være retssikkerhedsmæssigt godt.

Jeg vil også sige, at det bliver jo ikke lettere at være små forretningsdrivende. Jo flere regler vi laver herinde, der skal overholdes, jo sværere er det for dem at følge med i det hele. Men det har man jo ikke megen forståelse for i SF; man tror, at når enhver lovgivning er vedtaget, så er alle klar til at følge den til punkt og prikke, og gør de ikke det, så er der kun én vej: at hænge dem ud.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jo, vi har skam stor forståelse for de erhvervsdrivende. Vi har især stor forståelse for de gode, dygtige erhvervsdrivende, som overholder lovgivningen. Det er også derfor, vi roser Københavns model, fordi den også sætter en masse plusser. Alle de virksomheder, som havde alting i orden, fik jo en fremragende anbefaling.

Men vi synes ikke, at det er vores opgave at holde hånden over dårlige virksomheder, der har dårlig hygiejne, som ikke lever op til lovgivningens krav, som sjusker med alting. Det er måske forskellen. Vi er sådan lidt mere orienterede mod at få den gode konkurrence til at skabe resultater i stedet for at bruge den laveste fællesnævner og beskytte også dem, der sviner.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det ordføreren for forslagsstillerne til L 265, hr. Keld Albrechtsen.

Keld Albrechtsen (EL):

Det gode ved den debat, som vi har haft her om de to forslag, er jo, at der tilsyneladende er en

stigende erkendelse hos mange partier om, at den ordening, man fik vedtaget med den nye fødevarelov, når det gælder offentliggørelse af resultater, nok vil vise sig ikke at være så god.

Det var vi så nok nogle der allerede havde forudset på forhånd, men det er jo dejligt at se, at den erkendelse også breder sig til andre partier, og derfor tager vi også ministerens løfte om, at de to forslag, der ligger her, indgår som inspiration i det arbejde, der skal gøres, i den positive ånd, som vi tror på det er ment.

Når vi har fremsat et forslag i form af et lovforslag, så er det selvfølgelig, fordi vi gerne vil give Folketinget den mulighed at vedtage en ordening, som vil kunne træde i kraft og gennemføres så at sige her og nu, og som vi jo ved kan fungere. Det vil jo så f.eks. give København mulighed for umiddelbart at genoptage det gode arbejde, som man havde under de gamle regler.

Det kommer så til at tage lidt længere tid på den måde, som ministeren foreslår. Men der kan jo i hvert fald stilles spørgsmål til de her to forslag, også sommeren igennem, og når evalueringen foreligger til juli, således at der så forhåbentlig til oktober, når den nye samling begynder, meget hurtigt vil komme et forslag, som så vil kunne gennemføres.

Så på den måde ser vi da debatten i dag som en start på et stykke arbejde, som kan gå den rigtige vej.

Vi er blevet lidt kritiseret fra nogle ordførere for at gå for vidt med hensyn til decentralisering. Rent faktisk foreslår vi ikke en større decentralisering, end der var i forvejen, men det er da muligt, at hr. Jørn Jespersen har ret i, at det kan være vanskeligt at komme så vidt, som Enhedslisten har foreslået, hvis ikke der er vilje til det hos et flertal.

Men jeg synes bare, at det er værd at notere sig, når man ser udviklingen inden for fødevarepolitikken i de senere år, at der har været en, sandsynligvis meget konservativt inspireret, centralisme i fødevarepolitikken. Altså f.eks. havde man ideen om, at det skulle være fra jord til bord, hvilket førte til, at forbrugersiden og det gamle landbrugsministerium blev klasket sammen. Det er vel tvivlsomt, om det var forbrugernes interesser, der til syvende og sidst blev bedst tilgodeset ved den konstruktion. Man begyndte at slå direktorater sammen. Det er vel diskutabelt, hvor stor en succes det var. Og så begyndte man altså den her centralisering af regionerne, og det er vel også de fleste,